

REFERATEN.

De omzet van jodium bij den mensch in verschillende streken. — In aansluiting aan vroegere onderzoekingen heeft TH. VON FELLEBERG thans de afscheiding van jodium bij een aantal personen te Forte dei Marmi aan de Ligurische kust onderzocht (Bern, *Biochemische Zeitschrift*, dl. 174, 1926, bldz. 341 en 355). Hij bepaalde daartoe de hoeveelheid jodium in de nachturines en berekende dan de afscheiding in millioenste grammen, die hij γ noemt, nadat hij bij zich zelf had aangetoond, dat de afscheiding van jodium per uur berekend (niet de gehalten der urine) over een etmaal praktisch standvastig is. Bij hem bedroeg zij ongeveer 0.76 γ per uur. Bij kinderen schijnt die afscheiding niet zoo regelmatig te zijn en ook gemakkelijker door verschillende omstandigheden, zooals bijv. emoties, toe te nemen. Te Forte dei Marmi nu, een streek waar krop praktisch niet voorkomt, blijkt de afscheiding van jodium met de urine hoog te zijn, bij een paar personen bijv. die misschien een goed beeld geven van den toestand in het algemeen, bedroeg zij 112 γ . Vergelijkt men hiermede de vroeger gevonden afscheiding bij personen in een streek, waar krop zeer veelvuldig voorkomt, n.l. Kaisten en Hunzenschwil, en waar bij enkele personen 10 en 17 γ gevonden werd, dan is het verschil wel heel groot. De schrijver heeft ook bodemmonsters van de verschillende streken onderzocht en daarbij bleek, dat de bodem te Forte dei Marni geenszins rijk aan jodium is. Het jodium wordt hier zeker niet zoozeer met het water dan wel met het voedsel, dat door de onmiddellijke nabijheid der zee dikwijls visch bevat, opgenomen. Het bleek FELLEBERG verder, dat opgenomen jodium, bijv. in den vorm van joodkalium, voor ruim de helft reeds vrij spoedig, in 30 tot 40 uren, weder wordt afgescheiden. De verdere afscheiding gaat dan, althans bij het onderzochte meisje van 8 $\frac{1}{2}$ jaar, zeer langzaam. De schrijver deelt dan nog uitkomsten mede van een onderzoek omtrent de verdeling van jodium in het lichaam. Bij een rund vond hij bijv. per K.G. schildklier 143500, spier omstreeks 60, lever 46 γ . Bij een Guineesch biggetje, eveneens per K.G. in schildklier 4500, spier 36, lever 134, milt 2950, groote hersenen 18, kleine hersenen 640. Bij toediening van joodkalium stijgt het joodgehalte van bijna alle organen, vooral van schildklier en, bij Guineesch biggetje althans, ook de long. Deze verhoogingen gaan na ophouden van de toediening weder spoedig omlaag. In de huid en haren en ook in de spieren schijnt de opstapeling langer te blijven. In organen van een met jooftropyoflavine (in 3 weken 840 mg. jodium) behandelde werden zeer groote hoeveelheden jodium gevonden, in groote hersenen en nieren bijv. 15600 γ per K.G..

RINGER.

Heelkundige behandeling of bestraling van hersengezwellen. — Evenals de bestraling van gezwellen van andere organen, in het bijzonder de kwaadaardige, in de laatste jaren is verdedigd, zoo zijn er ook ten gunste van de bestraling van hersengezwellen meer dan eens stemmen opgegaan. Onlangs is dit onder-

werp door VON REDWITZ te München ter sprake gebracht (*Ztrbl. f. Chir.* 1926, no. 33). Wat de heelkundige behandeling betreft, wijst hij bij onduidelijke bevinding aan de hersenen en bij uitbreiding van het gezwel zonder scherpe grens op de gewenschte zelfbeperking en verder op de minder goede uitkomsten, die hier verkregen worden in vergelijking met de van Amerikaansche zijde meege-deelde. Door hem en anderen worden ervaringen beschreven, die aantonen, dat met bestraling goede uitkomsten kunnen verkregen worden; eenige zieken met ernstige verschijnselen konden na de behandeling hun werkzaamheden, ook hun studie, weer opnemen en hadden geen klachten. Doch in andere gevallen liet deze behandeling geheel in den steek en zulks niet alleen bij gezwellen, waarbij men in verband met hun bouw een geringere werking der Röntgenstralen zou verwachten. Vergelijking van de uitkomsten der operatieve behandeling en der bestraling is wegens het ontbreken van voldoende gegevens nog niet mogelijk.

Zeker blijft bij een deel der hersengezwellen een heelkundige ingreep aangewezen, vooral wanneer wegens te hoogen druk in den schedel beschadiging of zelfs atrophie van den n. opticus moet gevreesd worden. Wat het gevaar betreft, dat de behandeling met zich meebrengt, werd aangevoerd, dat ook de bestraling niet als ongevaarlijk dient beschouwd te worden. Voorts kwam de vrees tot uiting, dat er bij bestraling misschien niet zooveel moeite zou besteed worden aan een nauwkeurige diagnose, vooral wat de plaats van het gezwel betreft, daar dan de contrôle op deze plaatsbepaling zou vervallen.

Uit het voorgaande blijkt wel, dat het gebied der bestraling voorloopig nog beperkt zal zijn. Deze opvatting vindt men ook in nieuwe samenvattende werken zooals het boek van CHRISTIANSEN *Les tumeurs du cerveau*, 2de ed. 1925), waar men leest: „Les tumeurs radioactives sont, les adénomes de l'hypophyse exceptés, très rares”. Op den gunstigen uitslag van bestraling bij gezwellen der hypophyse werd ten onzent in 1920 door KUIJER de aandacht gevestigd. Hiervan afgezien zal bij hersengezwellen met bestraling nog niet veel bereikt worden, tenzij in verband met een heelkundigen ingreep.

SCHULTE.

Behandeling van de gonorrhoe met intraveneuse tryptaflavine-inspuitingen. — In de *Bull. de l'Acad. de méd.* 1925, no. 22, vindt men hierover een studie van H. JANSION en ED. DIOT. Van de 67 gevallen van chronische, uiterst hardnekkige gonorrhoeische infecties (urethritis, orchiepididymitis, cystitis, Cowperitis, iritis en andere verwickelingen) konden op deze wijze 37 worden genezen, 15 zeer belangrijk verbeterd, terwijl 11 patiënten slechts weinig verbeterden en 4 in het geheel geen invloed van deze behandeling ondervonden; allen werden nauwkeurig klinisch en microscopisch nagegaan.

De inspuiting dient nauwkeurig geheel intraveneus te geschieden, aangezien het middel, indien buiten de vena gerakend, zeer pijnlijke en langdurige infiltraten verwekt. Voor de poliklinische behandeling worden 3 maal per week 5 cM³ van een 2 pCt. oplossing